Porto in bar bezahlt. Poštnina plačana v gotovini

L. XL Januar 1944

Herausgeber, izdajatelj: Salezijanski inspektorat; Schriftleiter, urednik: Tone Vodè; für „Salezijanska tiskarna", za „Salezijansko tiskarno": dr. Jos. Valjavec. Alle, vsi: Ljubljana, Rakovnik.
Preis, cena 6 številk L 10.—

Salezijanski Vestnik

Salezijanski Vestnik je glasilo salezijanskega sotrudništva. Salezijanski Vestnik se tiska v jezikih vseh tistih narodov, kjer so salezijanski sotrudniki. Po don Boskovem naročilu Salezijanski Vestnik nima naročnine; če je naročnina označena, je le zato, da se ustreže predpisom. „Salezijanski Vestnik — tako don Bosko — se pošilja brezplačno vsem sotrudnikom in sotrudnicam; vsak sotrudnik oziroma sotrudnica naj pa po možnosti skrbi, da bo pokril tiskovne in poštne stroške in komur bo mogoče, bo rad kaj prispeval za vzdrževanje in napredek salezijanskih ustanov."

Zato tudi mi dvakrat na leto priložimo Vestniku našo položnico: enkrat za pokritje tiskovnih stroškov oziroma za prispevke v korist salezijanskim napravam, enkrat pa za Sklad Marije Pomočnice, to je za vzdrževanje duhovskega in misijonskega naraščaja, vendar obakrat samo kot prošnja in priložnost za podporo, ne kot zahteva.

Druge naše liste pa pošiljamo rednim naročnikom, ki nam naročnino naprej pošljejo.

NAŠI UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

Pavlovčič Frančiška, Borovnica
Jager Ivana, Moste
Šoštarič Helena, Stara Cesta

Udovč Anica, Ljubljana. Bila je zelo goreča sotrudnica. Nobena težava je ni odtrgala od dela. Posebno veselje je našla v krašenju nosilnice, v kateri na praznik Marije Pomočnice nosijo Marijo. Vse cvetice je hotela preskrbeti sama. Nad dvajset let je krasila to nosilnico. V povračilo za to delo ji je gotovo Marija pripravila bogato okrašen sedež v nebesih. Naj v miru počiva!

Skupna pošta

IZPREMEMBA. — Salez. Vestnik bo izhajal vsak mesec in sicer: v januarju, marcu, maju, juliju, septembru, novembru pretežno kot glasilo salez. sotrudništva in se bo pošiljal le sotrudnikom in sotrudnicam; — v februarju, aprilu, juniju, avgustu, oktobru in decembru pa bolj z vsebino Male Cvetke, in se bo pošiljal naročnikom Male Cvetke. Obenem bodo vse številke prinašale poročila Rakovniškega zvona.

KNEZ CZARTORYSKI. — V številki September - Oktober 1943 smo začeli objavljati življenjepis poljskega kneza salez. duhovnika kneza Avgusta

(Nadaljevanje na 3. strani ovitka.)

Salezijanski VESTNIK | Mala Cvetka | Rakovniški ZVON

L. XL JANUAR 1944

Slovenskim družinam!

(Iz škofovega novoletnega pisma.)

— S prvim dnem novega leta začnimo novo vrsto petih prvih sobot...

Slovenske družine se med to novo zadostilno pobožnostjo pripravite na posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu in jo ob primernem času z vso resnobo in otroško vdanostjo izvršite. Dajte Srcu božjemu in Srcu Vaše Matere častno mesto v Vaših domovih in v Vaših dušah.

Storite to, da bo tako v Vaših družinah in po družinah v vsem našem narodu zmagalo brezmadežno Srce Marijino, potem bomo vredni njenega usmiljenja in bo mogla izpolniti svojo obljubo, „da bo tudi nam zasijala spet doba miru". Božji blagoslov bodi po Mariji nad Vami vsemi.

† **Gregorij Rožman**
škof ljubljanski.

Naša vera - naša zmaga

Dragi sotrudniki in blage sotrudnice!

Vsako leto ste v prvi številki Vestnika prebrali voščila in bodrilne besede don Boskovega naslednika in vrhovnega predstojnika salezijanske družbe. Njegove očetovske besede, polne hvaležnosti, ljubezni in načrtov so don Boskovim sinovom in Vam vlile vedno novih moči in krepke volje, da ste s svetim zanosom delovali naprej skupaj s salezijanci za blagor mladine in za rešitev duš. Letos pa je vojna vihra tudi tu posegla vmes. Zato naj te skromne vrstice nadomestijo njegovo besedo.

Živimo v časih velike preizkušnje. Minulo leto je zatonilo v krvavi zarji. Veliko groze in gorja se je prevalilo preko naših slovenskih domov. Toda klonili nismo. Naše zaupanje je bilo močno, neomajno. Marija Pomočnica nam je bila v stiski in težavi vedno

najboljša Tolažnica. To smo z veseljem mogli razbrati tudi iz Vaših pisem in poročil, dragi sotrudniki in blage sotrudnice. Z zaupanjem ste se vedno zatekali k Mariji Pomočnici, kakor je to storil tudi ves naš narod s svojim škofom na čelu.

Toda naše zaupanje bo rodilo še večje uspehe, če bo imelo oporo v živi, neomajni veri. Močne, neomajne vere nam je treba danes bolj kot kadar koli. Živa vera, da je nad nami vsemogočni Bog, ki je ustvaril ves svet in nas vse zato, da ga častimo, ljubimo, da živimo po njegovih zapovedih in se zveličamo. Živa vera, da nas je Bog odrešil greha po trpljenju svojega Sina, da nas vodi v svoji neskončni modrosti in previdnosti in da bo On tudi naš Sodnik in Plačnik za dobro in zlo. V luči te globoke vere bomo marsikaj drugače gledali in sklepali. Le vera daje smisel življenju. Zato moramo uravnati svoje življenje po veri, ne pa narobe, — da bi si prikrojili vero po našem življenju. Bog nas je ustvaril po svoji podobi, da postanemo otroci božji, mi bi si pa tako radi ustvarili Boga po svojem okusu in po svoji zemeljski revščini. Kaj pa je človek brez nadnaravnega življenja, — kaj ves svet brez Boga? O, saj to dobro vidimo prav v današnjih dneh in na žalost tudi bridko okušamo. Brez Boga je zmeda, duhovna praznota, sovraštvo, gorje, večen boj, potoki krvi in solza. Edino močna, zdrava in prava vera nam pokaže pot iz te zmede. Edina ona nas privede do zmage, do prave svobode, kot je že učil ljubljenec Gospodov sv. Janez: „In to je zmaga, ki premaga svet: naša vera (Sv. Janez 5, 4).

Čim bolj torej butajo valovi nevere in brezboštva pod kakršno koli vabljivo krinko ob čolnič našega naroda, tem bolj moramo dvigniti bakljo žive in neomajne vere, če hočemo resnično zmagati. Vera mora biti kot trdna skala, ki vzdrži, četudi se okoli nje vse ruši in podira. V luči vere bomo ostali vneti in goreči v svojem apostolatu. Vemo, da je don Boskovo delo za mladino zgrajeno na temelju žive vere. In prav v tem duhu močne globoke vere hočemo tudi mi don Boskovi duhovni sinovi skupaj z Vami, dragi sotrudniki in blage sotrudnice, neumorno delovati naprej in graditi boljšo bodočnost naši mladini in po njej našemu narodu.

Poživimo, poglobimo našo vero! To je naša zmaga! Po pravi neomajni veri, — v pravo svobodo! To bodi naše vezilo in bodrilo za to leto, ki bo vsekakor odločilno. Bodimo združeni v delu in molitvi! Naj dobri Bog po Mariji Pomočnici podpira vse naše ustanove in naprave ter krepi in blagoslavlja Vas in Vaše družine.

V Ljubljani na dan Marije Pomočnice 24. jan. 1944.

IVAN ŠPAN,
salezijanski inspektor

Dr. Fran Knific

Reši nas, Gospod!

Strašen vihar se je razbesnel. Naš narod je kakor slaboten čolniček na razburkanem morju. Bori se z valovi in sprevideva, da se brez višje pomoči ne bo mogel rešiti. Zato mu kar samohotno kipi iz duš: „Gospod, reši nas, potapljamo se!“ Usodno zgrešeno pa bi bilo, ko bi prekrižanih rok pričakovali rešitve. Tudi tu velja: Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal.

Težko se je boriti proti močnemu ali celo premočnemu sovražniku, najteže pa proti skritemu in zahrbtnemu sovražniku. In prav v tem položaju smo danes mi, zato ni mogoče več zazibavati se v brezskrbnost in zanašati se na druge. Ko domača hiša gori, nihče od domačih mirno ne gleda, ampak stori, kar more, da reši ljubo domačijo.

Zdelo se je morda že, da bodo šli rdeči plameni, ki so zajeli cele dežele in jih spravili na rob propada, mimo nas, da nam bodo prizanesli. Pa ne! Tudi nad nas je morala priti težka preizkušnja, toliko težja, ker je zavita v varljivo obliko vsakemu tako dragega domoljubja. Kasno so ljudje spoznali, kaj se skriva za lepo krinko. Brž pa, ko so spoznali, so v skrbi za svoj narod in vero nastopili proti svetopisemskemu rdečemu zmaju. Mnogim pa se še do danes, na žalost, niso odprle oči in celo vneto sodelujejo z brezbožnim komunizmom, kakor da je ta naša rešitev. Nekateri pa so ostali ob strani, v varnem zavetju in bi radi imeli prižgano svečo Bogu, pa tudi satanu žgali ogorek. Dogodki so prignali mišljenje na ostrino, pasti mora ali na eno ali na drugo stran, na ostrini ne more ostati. Če kdaj, so danes postale živa resničnost Kristusove besede: „Kdor ni z menoj, je proti meni, kdor z mano ne zbira, raztresa.“

Vsi na krov!

Ko je ladja v nevarnosti, se začuje kapitanov glas v vse kote tja do dna: vsi na krov! Vsi na delo, vsi k vrvem! — Tudi naš vrhovni poveljnik na Kristusovi ladji, papež, kliče vse na krov, vse na delo. Najprej zahteva, da nihče, komur je mar vere in krščanske omike, ne sme molčati in z molkom pomagati sovražniku v spodrezavanju krščanskih dobrin, ki so odločilne za časno, predvsem pa za večno blaginjo. Papežev glas mora biti nam, ki pravimo, da smo Kristusovi pristaši, odločilen, edino merodajen, drugega poslušati ne smemo. Jezus je o svojih rekel: „Moje ovce poslušajo moj glas.“ Tiste ovce, ki ga ne poslušajo, so se že same izločile iz njegove črede in so — izgubljene ovce, če niso postale celo volkovi... „Kdor vas posluša, mene posluša“, velja še danes. Kdor posluša vrhovne pastirje, posluša Kristusa samega. Najbolj sveži dogodki uče, kako je papež imel prav, ko je svaril narode pred vojsko. Danes se mnogi že bijejo po čelu in si očitajo: zakaj nismo papeža poslušali? Kako je imel prav! Do pičice so se uresničile njegove besede: „Vse je lahko izgubljeno!“

Kakor v drugih zadevah, tako je glede komunizma, pred katerim sv. oče svari. Narodi si sami kopljejo grob, če ostanejo gluhi. Tudi pri nas ga mnogi niso poslušali, zato pa je širna pokrajina postala veliko pokopališče. In kaj še bo, če še naprej ostanejo trmasti in gluhi! Ali ne bo kakor na pogrebnem spomeniku zapisano preko vse naše zemlje: Tu počiva slovenski narod, ki ga je komunizem končal?

Tudi pri nas so kakšne organizacije ali društva delala most med seboj in komunizmom, pa se je tudi to pot pokazalo kakor že drugod, da so delala most le njemu, vdrl je črezenj in v svoj tabor potegnil lahkomiselne ljudi. Pljusknil je val rdečega morja na obrežje, kjer so se naivneži igrali, zajel jih je in izgubili so se v njegovih vrtincih.

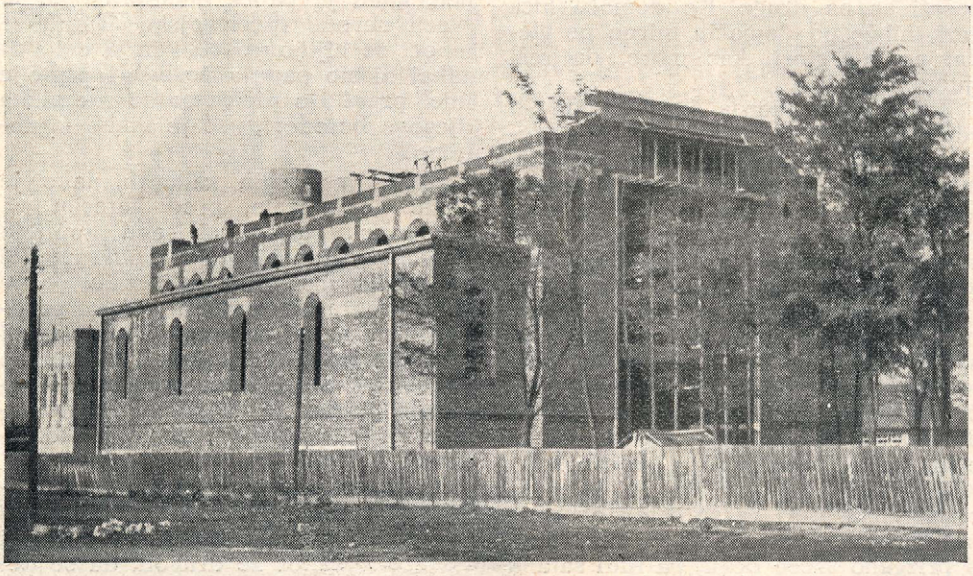
Kje so danes tista naša društva in organizacije, ki so se spočele v toplem materinem naročju katoliške Cerkve in se ob njej razvijale, ko so pile čisti nauk iz nje... kje so danes? V nasprotnem taboru so ... ker niso slušale svarilnega glasu!

Papežev glas je bil pred leti jokajoča sirena, ki naznanja prihajajočo nevarnost. Malokdo se je zmenil

zanj! Padle so med nas že zažigalne bombe, zanetile v glavah pogubne misli in se širile kakor ogenj na stepi. Nevarnost je že bila tu, a je niso hoteli videti. Ostali so premnogi le brezbrižni opazovalci. Medtem pa se je požar kakor v gozdu, ko ga zaneti zlobna roka, širil od drevesa do drevesa — od človeka do človeka. Tedaj ni druge rešitve, kakor da se poseka gozd; tudi tisto drevje, ki ga že ogrevajo plameni gorečih sosednjih dreves. Kdor je vmes, je najbliže ognju in se bo kmalu vnel, potem pa bo sam pošiljal ognjene zublje dalje in dalje. Tako bo s tabo, ako se greješ ob tem nevarnem ognju. Zato ni drugega izhoda, kot da se neutegoma odločiš, ako se še obotavljaš, od tistih, ki so že vsi v rdečih plamenih, in tudi od tistih, ki jih že ogenj ogreva!

Ta kliče danes, kot bi poslednjič pozival, preden utonemo, na krov, na delo! Najprej z vso dušo biti sin Cerkve, z vsem srcem vdan svojim pastirjem, potem pa pomagati razkrinkavati slepive agitacije komunistov in s prstom kazati na njih sadove: „po sadovih jih boste spoznali!"

Vsak je dolžan pri sebi in pri bližnjih zatirati morilni strup, potem pa preskrbeti novih zdravih snovi, da se organizem, ki je oslabel, okrepi, prenovi, da zaživi novo zdravo življenje. Te snovi, to so božji nauki, to so navodila naših pastirjev. Kdor jih odklanja ali se ne meni zanje, je zapisan poginu. Potrebno je torej: jasno mišljenje v luči Kristusovih naukov, odločno hotenje, iz obojega pa

Nova salezijanska cerkev Marije Pomočnice na Knežiji v Zagrebu

Jasna smer, odločna volja!

Kdor trdi, da je kristjan, mu ni dovoljeno niti za hip dvomiti v papeževe besede in svarilo. Če papež pravi, da je komunizem, pa naj bo v tej ali oni obleki, veri in nravnosti sovražen, je tako, pa je amen.

Tako nam veli tudi naš škof, ki nam po božji uredbi posreduje povelja vrhovnega poveljnika — papeža.

mora poteči živo, zavedno krščansko življenje, ki se v nobenem slučaju ne sme zamajati!

Posameznik in narod je danes kakor v veliki gneči, v trdem trenju: ako ne bo imel jasne smeri, ako se ne bo rinil odločno naprej, ga bodo izrinili ali pohodili drugi v tej gneči. Mi že vemo, kakšna je naša smer, papež nam je to jasno pokazal in že ponovno naš škof, o katerih bo nepristranska zgodovina pričala, da sta predvsem ta dva reševala naš obstoj.

Naš narod danes ves razbičan gre po svojem križevem potu, križ, težki križ trpljenja in gorja mu je viharni čas vrgel na izranjene rame. Na tem svojem križevem potu, ko ga od vseh strani bijejo rablji, se je ozrl po sočutnem srcu. Našel ga je kakor Odrešenik na svojem križevem potu — pri svoji Materi, ki je sicer žalostna zaradi bolečin sinov in hčera, tembolj, ker so se njihovi bratje sami uvrstili med rablje in se pripravljajo, da priženo svoj narod na Golgoto in ga križajo, ako bi se ne dal vtopiti v morje brezbožnega komunizma.

Žalostna je ta naša Mati zaradi odpadlih sinov, pa ji iz oči sije veselje zavoljo mnogih, ki so ostali zvesti! Pripravljena je pomagati tistim, ki sicer niso hudobni, a usodepolnih časov niso razumeli.

Ob njej in v njenega božjega Sina Cerkvi je naša rešitev, drugje je ni!

Knjižice so šola brez učitelja (verouk brez kateheta!): varno poučujejo v obrambi krščanskih načel in večnih resnic; s svetlimi zgledi poveličanih budijo veselje do lepega življenja.

Zoran Srečko:

Očetu sirot za god

(31. januar)

Temna noč . . .
Tavajo sinovi,
ne vedoč ne kod, ne kam!

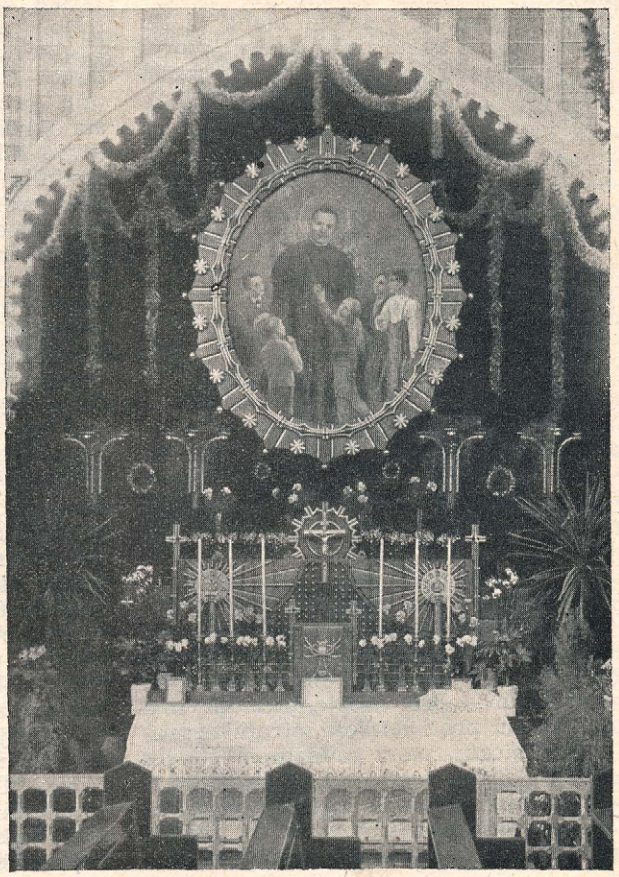
Od kod pomoč?
Kje so njihovi domovi?
radi šli bi k svojim - mamicam

Njih domovi so požgani,
drage vzel je - grob prerani!

Bosko, vidiš te sirote!
Ti si poln dobrote —
bodi jim - rednik,
bodi njih - vodnik!

V tvoji hiši ni noči
in varna pota vanjo vodijo
in laž in zmota tod ne hodijo.

Glej, svetnik!
narod mali je en sam - jetnik . .
Slana bo odvzela cvetju čar . . .
Bosko - ljubitelj cvetja - le nikar
smrti ne dovoli v vrt krasan -
tudi tebi je ta narod vdan . . .

Sejalec je šel sejat...

Na peto nedeljo po razglašenju čitamo iz Matejevega evangelija (Mt 13, 24-30) priliko o dobrem semenu in o ljuljki. Z najboljšo pšenico je kmet posejal spočito njivo. Zadovoljen se je vračal o mraku. Ko pa je legla noč na zemljo, se je splazil sovražen sosed na mlado njivo in s stisnjenimi zobmi razmetal ljuljko med pšenico...

Sejalca sta šla sejat, eden v polnem dnevu, drugi v temni noči. In sejemo vsi ljudje, v luči in iz luči, ali v temi in iz teme. Sejemo iz misli, besed, dejanj, iz življenja; vsak po svoje: dobro drevo rodi dober sad in slabo slab sad.

Marsikje je evangeljska misel posvetila peto nedeljo po Razglašenju dobremu tisku. Sejalci luči sejejo kleno zrnje tiskane besede na slehernikovo njivo, a v istem mahu siplje tisoče rok iz teme pogubonosni plevel in, joj, če bo ta prehitel in prerasel pšenico!

Kristusova in satanova fronta bijeta v naših časih boj na življenje in smrt. Ni treba dopovedovati, da je v boju s sovražnikom treba imeti vsaj tako dobro orožje, kot ga ima on. Letala proti letalom, strojnice proti strojnicam, pa v zadostnem številu in vsaj enake vrednosti, sicer je zmaga dvomljiva. Tako je treba proti tisku s tiskom v boj. Res da ostane pribito, da bo končno zmagala resnica, ki je Kristus, s tem pa ni rečeno, da bi je ne mogel nekje in za čas prerasti plevel. Odgovornost za to je na nas.

Zato pa so poslednji papeži tako podčrtavali nujnost dobrega tiska. Papež Pij XI. je v času svojega vladanja v več kot 200 nagovorih ali izrečno ali mimogrede govoril o tisku. Poudarja, koliko zla povzroča slab tisk, kako zastruplja družabne razmere, in daje navodila, kako se braniti pred takim tiskom. Zlasti pa pribija potrebo dobrega tiska in njega razširjanja. Kdor širi katoliški tisk, pravi, sodeluje s Kristusom pri zveličanju duš, pomaga razširjati njegovo kraljestvo in srečo narodov na zemlji.

Isti papež je postavil sv. Janeza Boska za zaščitnika katoliških pisateljev in časnikarjev. In po pravici! Koliko se je Don Bosko trudil za dober tisk! V nekih sanjah je videl tale prizor: dvojno brodovje si je stalo nasproti, papeževo in sovražno, ki je bilo v ogromni premoči. S sovražnih ladij so topovi začeli bruhati proti papeževim ladjam ne granate, marveč silne grmade knjig in časopisov, ki so strašno napadali Cerkev. Don Bosko je spoznal pomen teh sanj ter sam z vso vnemo širil dober tisk in pisal, kadar koli je imel le trohico časa. Žrtvoval je noči in napisal toliko, da človek ostrmi, ako upošteva njegovo silno zaposlenost. Čez sto raznih spisov je izšlo izpod njegovega peresa. A ni le pisal, ustanavljal je tiskarne, založništva, nabiral sotrudnike za nove liste, ki jih je priklical v življenje. Pri vsem tem pa je imel najčistejši namen: širiti dober tisk, širiti resnico in obvarovati zlasti mladino pred zmotami. Svojim sinovom je tri leta pred smrtjo napisal posebno okrožnico, kjer širjenje dobrega tiska z vso odločnostjo priporoča: „Ne bojim se reči, da je tisk božji pripomoček, kajti sam Bog se ga je poslužil za rešenje človeštva... Dobre knjige so uspešno sredstvo, da v dušah ohranimo kraljestvo Kristusovo... In so tem potrebnejše, ker se tudi brezboštvo in ne-

nravnost poslužujeta tega orožja in z njim mesarita Kristusovo čredo in tako pehata v pogubo neizkušene in nepokorne. Zato je potrebno, da se orožju upremo z orožjem".

Dolžnost vsakega kristjana je, da sodeluje s Cerkvijo v tako plemenitem apostolatu. Podpirajmo, širimo dober tisk! Bodimo sejalci božje luči! Le tako nam bo zrasel žlahten sad: novi, boljši rod!

Sodobna vsebina v zrcalu božje resnice, to je prva odlika Knjižic. Katoličani! Zavedajmo se, kako važen je apostolat drobnega verskega tiska!

Ko človek bere ali piše misijonski članek, ki naj bi vzbudil veselje do misijonskega dela, mu nehote pride tale misel:

Danes smo mi sami najbolj potrebni temeljitega misijona. Res smo ga potrebni, toda potrebni so ga tudi drugi in teh je na milijone, več, kot pa je drobnega slovenskega naroda, ki je bil preobjeden duhovnih dobrin in si je lahko privoščil tako nevarno igro za življenje in smrt. Pri nas se lahko vsak zveliča, kdor hoče, pogani pa Cerkve in njenih milosti ne poznajo. Popolnoma upravičeno je in mi ne bi bili vredni lepših bodočih dni, če jih ne bi privoščili tudi drugim in po svojih močeh pomagali, da jih dosežejo. Misijonsko delo se je vzbudilo zato, da posploši naše stremljenje po dobrem in ga raztegne do najširših meja. Zato se uvaja Družba za širjenje vere (DŠV), zato je na razpolago obširen in bogat misijonski tisk, zato se je ustanovila tudi Misijonska dijaška zveza (MDZ). Cilj te mlade organizacije je, zajeti naše dijaštvo, da se najprej samo pouči o misijonstvu in ga nato pokaže v novi in stvarni luči svojemu narodu. Tako bo vedel, zakaj in za koga se bo trudil, ko bo pomagal pri širjenju božjega kraljestva na zemlji. Misijonska dijaška zveza hoče s svojim študijem pokazati stvarno in dejansko sliko misijonstva in vsega njegovega dela. To ne bo romantično opisovanje misijonskih krajev, ampak zanimanje za vsa področja med poganskimi ljudstvi. Poznavanje poganskega slovstva, zgodovine, narodopisja, zemljepisja, mišljenja, vse, prav vse je važno, odločilno pri širjenju vere v misijonih.

Tako nalogo je z obema rokama zagrabila ljubljanska dijaška mladina. Ustanovljenih je na raznih zavodih več študijskih krožkov. Tudi rakovniški višješolci imajo dva.

Zelo nas veseli to novo misijonsko gibanje med ljubljanskim dijaštvom. Sedanja slovenska katoliška mladina marsikje najde novo pot, ki je dobra, narodu in Cerkvi v korist. Mi vsi drugi, ki nismo v organiziranih misijonskih krožkih, pa nikar ne ostanimo samo pri občudovanju nove misijonske mladine, ampak spoznavajmo, izvršujmo našo misijonsko dolžnost; ta sloni na papeževi besedi: „Noben vernik se ne more odtegniti misijonskemu delu" (Pij XI.) in: „Delati za to, da se božje kraljestvo širi, je sveta dolžnost vsakogar, ki ga je Kristusova milost rešila satanovega suženjstva in ga s svetim krstom naredila za državljana njegovega kraljestva." (Pij XII.)

Združeni salezijanski listi

Naročniki naših listov ste dolgo pričakovali prvo številko novega letnika. Doslej vam ni bilo mogoče ustreči, ker je bilo treba prej zaradi vojnih gospodarskih razmer izvesti združitev teh listov.

Nameni posameznih listov so: „Salezijanski vestnik" je glasilo za sotrudnike in dobrotnike don Boskovih ustanov v Sloveniji; „Mala Cvetka" je glasilo za častilce svete Terezije, ki ji je slovenski narod postavil lepo cerkev na Kodeljevem; „Rakovniški Zvon" je cerkveno glasilo za rakovniško okolico in mladinski dom rakovniške okolice. Sedaj so vsi ti listi združeni v enem samem, to je, v Salezijanskem Vestniku, ki bo odslej urejen takole:

V mescih: januarju, marcu, maju, juliju, septembru, novembru bo večji del lista posvečen salezijanskemu sotrudstvu. V mescih: februarju, aprilu, juniju, avgustu, oktobru in decembru častilcem sv. Terezije Deteta Jezusa. V vseh mescih bodo pa dodana poročila iz rakovniške cerkve in okolice.

Zato bomo pošiljali na prvem mestu omenjene številke na dosedanje naslove Salezijanskega Vestnika, ostalih šest pa dosedanjim naročnikom Male Cvetke.

Naročnikom Rakovniškega zvona bomo pošiljali vse številke.

Dejanja govore

V naprednem dvajsetem veku socialnih prevratov ima pravico do življenja le tisti, ki koristi skupnosti. Zato vstran s stanovi, ki ne koristijo in „se redijo ob žuljih človeštva".

Med temi so na prvem mestu duhovniki. Da, duhovniki. Ti so še posebno nevarni, ker se odevajo v nedolžno suknjo krščanske dobrodelnosti in ljubezni, da zato laže varajo lahkoverne ljudi, sami pa sedijo na tisočakih in ne trenejo z očesom, ko jim pred nogami tisoči umirajo od pomanjkanja in bede.

Táko je danes javno mnenje. Ljudje, ki so mu nasedli, se ponašajo, da so se dvignili iz tope nevednosti neizobraženih slojev. Ne poznajo zgodovine, nezmožni lastnega iskanja resnice obešajo svoje prepričanje na veter, da ga obrača v smer, ki je trenutno moderna, ki „vleče". Kako sladko je biti „napreden"! V širokem svetu pa je danes napredno vse, da je le proti veri, Bogu in tistim, ki so z njim. Prišli so med nas časi Goga in Magoga, ki jih je v duhu gledal in napovedal apostol Janez.

Kje je resnica? Ali duhovniki res nimajo pravice do svojega imena in obstoja? Da so pijavka človeštva?

Dela naj pričajo

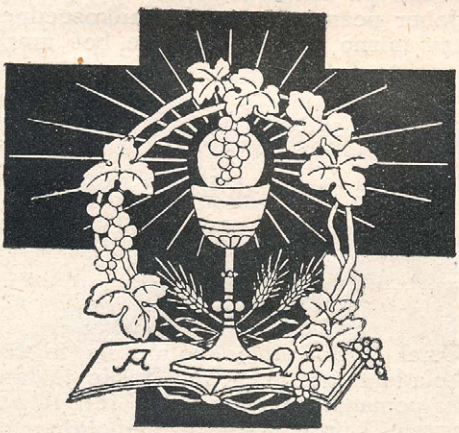
Zgled in vzor duhovnikom je Jezus, prvi duhovnik. Njegovi duhovniki apostoli so ustanovili poseben stan diakonov, ki je delil miloščino. Prvi kristjani so po njih zamisli živeli skupno življenje, delali vsi za enega in eden za vse. To je bil prvi in pravi komunizem, ki more obstati le, če temelji na ljubezni in veri, to je v Cerkvi Jezusovi.

Ob preganjanjih kristjanov v vseh časih so duhovniki z nevarnostjo za življenje obiskovali in tolažili vernike in z njimi vred umirali za svoje prepričanje. V časih nastopajočega mohamedanstva so duhovniki ostajali z ljudstvom na svojih mestih in se z njim vred umikali pred polmescem. Duhovniki in misijonarji so vodili delo za odkup sužnjev in, če je bilo potrebno, sami sebe žrtvovali v zameno. Sv. Avguštin in Ambrož sta že prej v ta namen prodajala celo zlate cerkvene posode.

Prve ustanove za bolnike so bile po škofijskih dvorcih, tako da je re-

či „škofija" pomenjalo reči „bolnišnica". Bolnišnice v današnjem smislu je ustanovil duhovnik sv. Kamil. Sv. Hijeronim Emilijanski, tudi duhovnik, je prvi odpiral zavode za izprijeno in zapuščeno mladino. Ko je po Evropi razsajala kuga, so bili duhovniki, ki so začeli ustanavljati lazarete za okužene. Skoro ni bolnišnice, zavoda za slepe, gluhe, neozdravljivo bolne, zapuščene, starce in obnemogle, ali druge dobrodelne ustanove, ki je ne bi neposredno ali posredno započeli duhovniki in je ne vodili moški ali ženski katoliški redovi. Premnogo je drugih redovnih družb, ki obstojajo večina iz duhovnikov in so ustanovljene z namenom, pomagati človeški bedi.

Kardinal Karel Boromejski je sam na lastnih rokah prenašal bolnike in

dnevno razdelil med reveže na tisoče zlatov. Sv. Vincencij Pavelski, duhovnik, je začel ogromno delo, ki po svojih moških in ženskih redovih že stoletja leči bedo ubožcev. Don Boska poznamo. S ceste je pobiral otroke in jih vzgajal v ljudi. Bil je duhovnik. Duhovnik je bil Jožef Kotolengo, v čigar bolnišnicah išče zavetja deset-tisoče pravih izvržkov človeštva, ki se jih povsod drugod branijo. Podobno delo so vršili Ludvik iz Kasorije, sv. Feliks iz Nole, sv. Janez iz Mate, sv. Feliks Valoá — sami duhovniki.

To je le nekaj svetlejših zgledov in velikih del, ki se z očmi vidijo, z rokami otipajo. Kaj pa spovednice? Če bi te spregovorile, kaj bi nam povedale? Pa prižnice, bolniške postelje po hišah, misijonske pokrajine! Kdo more izmeriti širino in dolžino duhovniškega udejstvovanja, kdo preceniti njegovo vrednost? Samo doma še malo poglejmo!

Slovenski duhovnik

Dokazana resnica je, da bi slovenskega naroda že zdavnaj več ne bilo, če bi se ne bil pravočasno pokristjanil. Samostani v Innichenu, Kremsmünstru, Stični, Bistri in drugje so prvi učili našega kmeta uspešno obdelovati zemljo in mu v cerkvi in doma ohranjevali slovensko besedo, ko je bilo vse drugo že tujejezično. V samostanih in župniščih so bila središča omike, pouka in preprostih socialnih ustanov za potrebne, za siromake. Kar so nam bili Slomšek, Krek, Kalan, Jeglič, Korošec s svojimi široko zasnovanimi socialnimi reformami, delom za malega človeka, kmeta, delavca, služkinje, to so nam v drobnih krajevnih razmerah naši duhovniki.

In če je kljub temu ostalo še marsikaj neporavnanega, neizglajenega, je mar to njihova krivda, ki so delali, pa so jim drugi metali polena pod noge, se njihovim naukom smejali, jih blatili s hudobnimi jeziki in metali senco na vse, kar so storili in rekli!

— —

Dobrotniki in prijatelji don Boskovih ustanov, ki hočete sodelovati pri izboljšanju razrvanih socialnih razmer, da se zacelijo boleče rane, hribi izravnajo in doline napolnijo — nikar ne opustite dela za pomnožitev dobrih duhovskih poklicev.

Razbičano ljudstvo bo zlasti po vojski krvavo potrebovalo duhovnikov.

Vaša dobra volja in gorečnost vam bo pokazala, kje, kdaj in kako je treba poprijeti, da se dopolnijo duhovniške vrste.

„Čokolada"

Sveti Janez Bosko je uvedel v svoje zavode razne lepe praznike, ki jih mladina z veseljem pričakuje in obhaja. Pred večjimi prazniki so tudi devetdnevnice ali vsaj tridnevnice. Praznovanje samo pa napolni ves dan: lepi obredi v cerkvi, akademije, prireditve, celo pri mizi se mora poznati.

Za Alojzijevo 1858 se je pa zgodilo nekaj posebnega in tu se začne naša „Čokolada". Don Bosko je naročil raznih sladkarij za zajtrk iz slaščičarne. Zjutraj med mašo je pripeljal vajenec naročene dobrote in jih spravil v določeno sobo. Fantje so bili pravkar v cerkvi, od koder se je slišalo lepo petje. Tudi vajenca je petje mikalo, zato je pustil sladkarije v sobi brez varuha in je vstopil v kapelo. Kmalu nato je pa prišel popravljeno.

Medtem pa že prihiti k don Bosku nekaj dečkov; čudno prestrašeni so. „Don Bosko, don Bosko! Hitro, hitro, cerkovnikovemu pomočniku je zelo slabo. Umira", so govorili drug čez drugega.

„Kje je vendar?" vpraša don Bosko. „Tam doli na koncu dvorišča. Premetava se, vzdihuje in vpije: Oh umrl bom, umrl."

Don Bosko se približa. Sladkosnednež je bil mladinec Vilietti. Komaj zapazi don Boska, začne na ves glas prositi odpuščenja in ves prestrašen prosi, naj ga pripravi na smrt. Don Bosko pa fanta pogleda, nato pa kot dober poznavalec takih sladkosnednežev mirno pove: „Fant, ne boš umrl.

Delati za to, da se božje kraljestvo širi, je sveta dolžnost vsakogar, ki ga je Kristusova milost rešila satanovega suženjstva. (Pij XII.)

---

v sobo cerkovnikov pomočnik, ki je bil velik prijatelj sladkarij, in zgodila se je nesreča. Ni se mogel premagati. Približal se je in začel. Prvi koščki so ga nekoliko vznemirili, nato pa so dobrote kar kopnele, v košari je bilo vedno manj vsega...

Po maši se zberejo povabljenci k zajtrku. Pa kaj, ko so bile posode prazne in je velik del sladkarij nekam izginil. Vpitje, smeh, jeza — vse se je mešalo, ko vstopi don Bosko. On pa ostane miren in potolaži slaščičarja ter ga pošlje, naj še enkrat vsega prinese. Tako je bilo vse hitro Ostal ti bo samo spomin na to čokolado in pecivo." Don Bosko je fantu pomagal na noge in ga je dal pospremiti proti domu. Prenapolnjen želodec pa seveda ni miroval. Fanta, ki se je davil in se skrival za drevesa, so vsi opazovali — tako z dvorišča njegovi tovariši kot s ceste drugi ljudje — in se mu smejali. Posledice požrešnosti je čutil še nekaj dni. Odslej je redkokdaj prihajal v mladinski dom, ker ga je bilo sram. Prijelo se ga je ime „Čokolada". Tako se je spolnilo, kar mu je rekel don Bosko: „Ostal ti bo spomin."

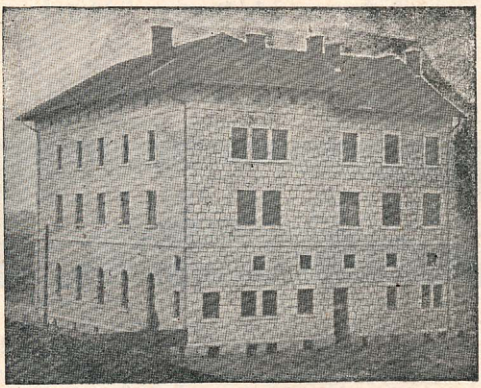
Pomislite, dragi fantje, da smo prav vsi ustvarjeni za nebesa in da moramo zato vsako naše delo usmeriti v ta cilj. (Sv. Janez Bosko)

Cerkev M. Pomočnice na Knežiji v Zagrebu

Prav za božič smo dobili iz Zagreba veselo vest, da je Cerkev Marije Pomočnice že pod streho. Pred petnajstimi leti so zgradili salezijanci na pobudo sedaj že pokojnega nadškofa dr. Bauerja lep mladinski dom in kapelo na Knežiji v Zagrebu. (Glej sliko). Knežija je veliko predmestje na južni strani Zagreba. Tu je blaga sotrudnica, gospa Valenčič podarila salezijancem večje zemljišče za dom, kapelo in obširno dvorišče. Kapelo je posvetil prejšnji nadškof Mariji Pomočnici Kristjanov. Tedaj se je začelo pravo življenje. Mladinski dom je hitro postal versko in kulturno središče vsega okoliša.

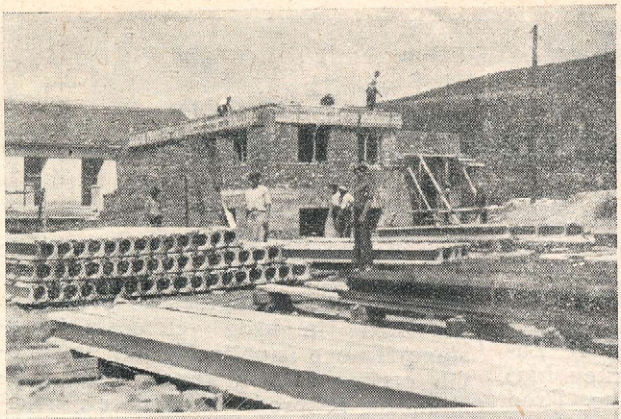
Prav tedaj je postal zagrebški nadškof dr. Alojzij Stepinac. O njem je znano, koliko dobrega je storil za versko življenje po zagrebških predmestjih. Krog in krog velemesta je ustanovil nove župnije. Zgradil je 6 novih cerkva in več kapel. Tudi salezijancem je pred sedmimi leti nenadoma podelil župnijo in obenem naročil, naj zgradijo pri zavodu večjo cerkev, posvečeno Mariji Pomočnici. Z velikim veseljem so naši sobratje v Zagrebu — po večini Slovenci — poprijeli za delo. Temelje so začeli kopati l. 1940, torej tik pred vojsko, zidali in končali pa so sedaj med vojsko. Cerkev je dolga 36 m, široka 22 m; razdeljena je v tri ladje z prostornim prezbiterijem in veliko stransko kapelo za 250 gojencev. V cerkev bo lahko šlo do 4000 ljudi. Za župnijo, ki že zdaj šteje nad 14.000 duš, je bila pač nujno potrebna. Obenem pa bo postala lepo narodno svetišče za češčenje Marije Pomočnice na Hrvaškem.

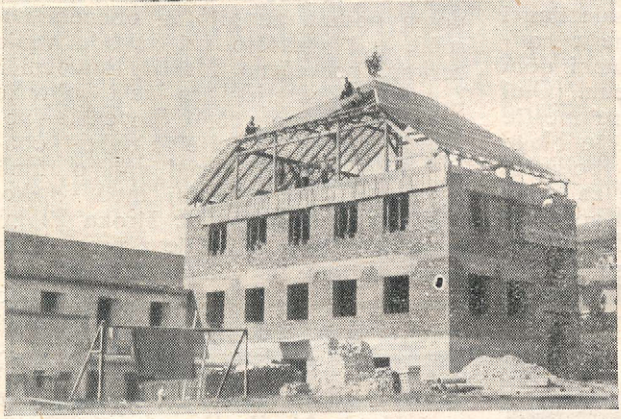

Salezijanski zavod na Knežiji

Tudi mi smo veseli tega lepega uspeha, kakor ga je bilo veselo tamkajšnje ljudstvo in kakor ga je bil vesel tudi prevz. nadpastir dr. Stepinac, ki so mu tako pri srcu verniki v tem predmestju. Sam je z velikim zanimanjem spremljal gradnjo cerkve; vsaj vsak mesec je gotovo enkrat prišel pogledat, kako stavba napreduje. Redno je izročal svoj mesečni doprinos in postal tako glavni dobrotnik svetišča. Hvaležni smo Bogu za to milost, da smo lahko v takih časih zgradili novo cerkev Mariji.

Ali pa moremo svojim bližnjim izkazovati večjo in odličnejšo ljubezen, kakor če skrbimo, da se rešijo teme poganstva in se poučijo v pravi Kristusovi veri? (Papež Pij XI.)

Novi zavod v Podsusedu

Podsused

Eno postajo pred Zagrebom leži starodavni trg Podsused. Sedaj ima že čisto mestno lice z lepimi vilami, tovarnami in delavskimi hišami. Ker je župna cerkev skoraj eno uro oddaljena, so salezijanci na željo gospoda župnika in nadškofa s pomočjo dobrotnikov nedavno sezidali na primernem gričku lično cerkvico sv. Janeza Boska. Kmalu nato je bila tu ustanovljena nova župnija, ki se je odcepila od preobširne stenjevske župnije. Letos so dogradili še del zavoda za mladince in župnijske prostore, kar vidite na sliki. Kljub izredno težkim sedanjim razmeram je vendar uspela tudi ta ustanova. Don Bosko ljubi mladino in po mladini pritegne odrasle. Tam je ravnatelj in župnik naš duhovnik g. Skuhala, ki se z vso vnemo žrtvuje za mladino.

Rakovnik

Mnogokaj smo doživeli v zadnjih mesecih. Toliko reči se je spremenilo pri nas, da je Rakovnik dobil povsem drug obraz. Na sam božični večer smo se selili. Pa to ni bila prva selitev. Konviktorci smo v štirih mesecih kar devetkrat menjali učilnico. Trenutno se učimo — veste kje? — v obednici. Seveda smo s tako učilnico zadovoljni, ker smo blizu kuhinje. Razumljivo, treba se je povsod znajti, prilagoditi, pa boš vedno židane volje. Pridite kdaj med odmorom na naše srednje dvorišče. To vam je svet v malem, učenjaki bi rekli: mikrokozmos. V enem kotu je vojaška kuhinja, v drugem telovadno orodje, ljudi pa vseh vrst in vseh misli. Pa nas to ne moti, med odmorom je treba poskočiti, da bo glava pri knjigi spočita.

Gimnazija se je prenesla in stisnila v notranje dele zavoda — ob starem gradu Rakovniku. Na tesnem prostoru se nadaljuje šolski pouk dopoldne in popoldne, da tako večkrat

pridejo na vrsto vsi oddelki.

Drugi deli zavoda so bolj mirni. Le tu pa tam se pokažejo njihovi stanovalci radovednim očem. Pa ne mislite, da se bojijo. Tam le bolj vneto študirajo kot mi v konviktu. V bogoslovju so imeli šolo davno prej kot mi, tudi božične počitnice so bile pri njih znatno krajše. Pri vsem rednem delu pa skrbe tudi za razvedrilo. To je pokazal Miklavž, po tem akademije za Brezmadežno, za božič, za god g. inspektorja. Pri družinskih prireditvah smo sodelovali tudi konviktorci in mladinci, a gg. bogoslovci in kleriki so imeli glavno besedo.

Če bi tu zaključil svoje poročilo, bi imeli vtis, kakor da pri nas nič ne vemo, kaj je vojska in njene posledice po svetu, zlasti še v naši domovini. Prijatelji, dobro vemo, tudi nekoliko občutimo in po svojih močeh pomagamo, da se trpljenje skrajša in pride nova svetla doba pravičnega miru. Za to molimo skupno pri maši, pri obiskih; naši sestanki (imamo kongregacijo, K. A., misijonski krožek) so velikokrat posvečeni domovini in njenemu trpljenju.

Deški vzgojni zavod na Selu

Naš zavod se je čez noč znašel v zanimivih razmerah. Morda se bo komu neverjetno zdelo, da smo s slaboumnimi reveži in z vojaki pod isto streho, pa je le res. 126 umobolnih s Studenca je zasedlo levi del zavoda, kjer so bile spalnice naših gojencev in lep hodnik za odmore. Mi smo se stisnili v srednji del in namestili spalnice v dosedanje šolske sobe. Vojaki imajo desno zavodsko krilo. Tako, vidite smo v zlati sredini, vendar je vse tako urejeno, da se šolski pouk mirno vrši.

Pa naše delavnice? Te so še vedno v obratu kljub težavam, ki jih imajo pri nabavi raznih strokovnih potrebščin. Čeprav je odšlo iz zavoda v teku mesca decembra 12 večjih gojencev k vojakom, imamo še vedno 47 vajencev, ki se vadijo v strokovni izobrazbi iz mizarstva, krojaštva in čevljarstva. Tudi učenci ljudske šole se odlikujejo, ne sicer vedno v pridnosti v šoli, pač pa po svoji živahnosti v igri na dvorišču. Kot gibčne veverice skačejo čez lesene hlode, katere je uprava umobolnice pripeljala, da jih njeni delavci pripravijo za kurjavo...

Naši prazniki. Samo nekaj spominov!

Druga leta smo ravnateljev god morda z večjo slovesnostjo obhajali kakor letos, gotovo pa ne z večjo prisrčnostjo. Saj nas časovne težave in bridkosti še tesneje družijo z našimi predstojniki, zlasti z g. ravnateljem. To smo mu pokazali tudi pri proslavi 4. oktobra. Kako so žarele naše oči, da smo smeli preprosto pa iskreno izraziti hvaležnost vzgojiteljem, ki jih gospod ravnatelj zastopa. On ima posebno v sedanjih časih veliko skrbi za nas, za hrano in obleko.

„Ti, bo letos kaj Miklavža?" je vprašal desetletni Slavko Milana. „Veš, da bo," mu ta odgovori. „Tonček in Francek sta mi pravila, da je v tem zavodu Miklavž vsako leto radodaren." Dečka se nista motila. Na večer pred svojim godom je otroški svetnik res prišel v spremstvu angelov in rdeče oblečenih parkeljnov. Pa veste, kaj je bilo v zavoju poleg raznih dobrot? Gotovo ne uganete! Surova repa. Da, repa! Ne čudite se! Nekateri gojenci so že več dni poprej hrepeneli po sladki, surovi repi, tako kakor čebele po medu. Dobri Miklavž je tudi nje zadovoljil.

Skozi šest let je tukajšnji vzgojni zavod delil gojencem na praznik Sv. Treh kraljev božična darila. Navadno so jih delili pokojni ban dr. Natlačen ali mestni župan dr. Adlešič oziroma zastopniki. Letos pa je obdarovanje izvršil sam Jezušček. Imel je krasno opravo, kraljevsko krono na glavi in zlato žezlo v roki. Pri prizorčku je bil tako navdušen, da nam je prehitro odšel z odra, za kar nam je bilo trenutno žal. Ko pa se je spomnil, da še ni izvršil popolnoma svoje naloge, se je spet veličastno prikazal na odru. Tako je bilo veselo in prijetno obenem. Vsi gojenci so bili obdarovani s priboljški, perilom in obleko. Za današnje čase je bilo obdarovanje kar bogato.

Mladinski dom na Kodeljevem

Ko sem bil manjši, sem zelo rad bral poročila o nastopih na odru. Tudi sedaj bi jih rad, pa jih ni, vsaj v Salezijanskem vestniku ne. To je razumljivo, ko na Rakovniku in Selu nimajo dvorane s pravim odrom. Mi na Kodeljevem jo pa imamo in tudi zelo rabimo. Sicer ne igramo kakšnih velikih dram; časi so žalostni, pa bi radi vsaj v dvorani nanje pozabili. Zato se vrstijo čez naš oder šaljive igre ena za drugo, kakor na primer: Brez županovega dovoljenja. Dva gluha, Milijonarji itd. Večkrat pa nastopi sam Pavliha. Kar čez Golovec jo primaha s svojo druščino, mislim, da stalno ‚ložira' na Rakovniku, odkoder hodi gostovat po Ljubljani. Tretji način zabave v dvorani pa so slikanice na steni. Pri nas imamo sicer kino, pa se za slike mnogo bolj zanimamo. Zlasti lepa je bila slikanica „Žalost in veselje".

Ob večerih med tednom pa stopijo v veljavo namizne igre. Prav zadnje dni smo dobili velik namizni nogomet. To sta dve leseni moštvi, ki jih premikajo žive roke. Krstili smo jih za Mladiko in Korotan.

Iz teh kratkih vrstic lahko vsaj malo razberete, kako se imamo na tej strani Ljubljanice. Škoda, da nimate prostora, da bi vam popisal, kako je naš mali Janko utrgal kameli uho pri jaslicah, potem pa ga dolgo ni bilo nazaj; mož je namreč mislil, da bo zato tudi on zgubil uho...

Gospod urednik! Prosim, za drugič odločite za nas več prostora! Najbrž bralci Vestnika radi berejo naša poročila.

Dekliški dom na Karlovški cesti

Kljub težkim časom je pri nas vedno bolj živahno in veselo. Če ne verjamete, pridite pogledat. Malčki, ki jih je okrog 30, Vas bodo veselo pozdravili in Vam pokazali, kaj vse se naučijo v vrtcu: deklamacij, petja, molitvic, telovadbe itd. Nekateri celo pišejo in rišejo z barvicami. Če pridete opoldne, jih boste našli pri kosilu. Tam je šele veselo, zlasti včasih, ko dobijo celo med.

V zavodu je letos 38 deklet, dijakinj, ki obiskujejo razne šole v mestu. Imajo prav tako veselo življenje, saj je don Bosko povsod isti.

Tudi v naši kongregaciji je dokaj prijetno. Zunanja in notranja dekleta se zbirajo k skupnim sestankom, kjer pod vodstvom preč. g. Luskarja dobivajo veliko prave pomoči za resno življenje. Članice krožka M. Pomočnice so v naši hiši svet zase. To so starejša dekleta našega mladinskega doma, ki se prav lepo razvija. Le ena težava nas vedno muči: skoraj vsi prostori so nam pretesni! Posebno kadar se zberemo v kapeli, nam pride volja, da bi razrinile zidove... Pa tudi to bo prišlo, saj Marija Pomočnica tako nežno skrbi za naš dom!

Naše žrtve

Rdeči vihar, ki se je v septembrskih dneh razdivjal preko naše zemlje, je zahteval tudi od naše družbe dvoje žrtev, dvoje mladih življenj. To sta 23 letni klerik Anžel Ernest in 25 letni sobrat pomočnik Lavrih Anton.

Anžel Ernest se je rodil 12. oktobra 1920 v Slapšini pri Sv. Andražu v Slov. goricah v številni in zgledni krščanski družini. 1933 je prišel v naš zavod Marijanišče v Veržeju, kjer je začel svoje učenje. Na Radni je končal svoj novicijat in lansko leto na Rakovniku gimnazijske študije z odličnim uspehom. Bil je izmed najboljših in najmarljivejših, da smo v njega stavili velike nade. Meseca avgusta je odšel z drugimi tovariši na grad Boštanj, ki smo ga imeli v najemu, da bi pomagal pri poljskih delih. Tam so ga zajeli septembrski dogodki. Ko ni mogel več v Ljubljano, se je zatekel z drugimi na Tur-

jak. Ker je bilo na gradu več civilnih oseb, se je ponudil, da jih povede proti Ljubljani. Srečno so prišli skozi nevarne zasede. Tedaj so pa ugotovili, da se je neka žena izgubila med potjo. Medtem ko so drugi nadaljevali že varno pot proti Ljubljani, se je Ernest odločil, da jo gre iskat. Ko žene ni našel, se je vrnil v grad. Tu ga je čakala ista usoda kot toliko drugih. Uklenjenega so peljali v Vel. Lašče, kjer je bil 21. septem. skupaj z drugimi 54 ustreljen, ne da bi vedel, za kaj. Z njegovim mladim, mnogo obetajočim življenjem je bilo uničenih mnogo nad, ki jih je gojil on sam in njegovi domači in jih je stavila nanj naša družba.

Lavrih Tončck. Rodil se je 8. aprila 1918 v Gradišču pri Primskovem. Kot sirota je prišel čisto mlad na Rakovnik. Tu se je vzgajal in se potem na naši obrtni šoli izučil čevljarstva. Nato je vstopil v našo družbo in bil na Radni, od koder je prišel v naše obrtne šole na Selu. Radi bolezni je bil premeščen v zavod na Lanišče, da bi si tu opomogel. Tu pa je z drugimi našimi sobrati bil ob času rdeče republike odpeljan v Stično. Nato je bil mobiliziran v rdečo vojsko. Po treh mesecih smo zvedeli, da so ga komunisti sami kot nezanesljivega ustrelili v gozdu nad mirnskim gradom. Od tam so ga sobratje peljali v Št. Rupert, kjer počiva sedaj v blagoslovljeni zemlji.

Počivajta v miru, draga Ernest in Tonček, in prosita pri Bogu, da bi vajina žrtev poleg toliko drugih prinesla mir naši trpeči domovini, našemu delu pa blagoslov in novih dobrih poklicev.

IZ PRAVILNIKA SALEZIJANSKEGA SOTRUDSTVA

Vaje pobožnosti.

1) Salezijanskim sotrudnikom in sicer zapovedana nobena pobožnost; da se pa njihovo življenje v nečem približa življenju njih, ki žive v redovnih zavodih, se jim priporoča, da goje skromnost v obleki, pri jedi in opravi, umerjenost v govorjenju in natančnost v spolnjevanju stanovskih dolžnosti, pa da skrbe za to, da bodo njim podrejene osebe vestno posvečevale nedelje in praznike.

2) Svetuje se jim, da opravijo vsako leto vsaj nekaj dni duhovnih vaj. Zadnji dan v mescu ali pa na drug primeren dan naj opravijo vajo srečne smrti: pristopijo naj k sv. spovedi in k sv. obhajilu, kakor da je res zadnjikrat v življenju. (Pri duhovnih vajah, kakor tudi na dan, ko opravijo vajo za srečno smrt, zadobe popolni odpustek.)

3) Vsak dan naj molijo očenaš, zdravamarijo in čast bodi po namenu sv. očetu s pristavkom: Sveti Frančišek Saleški, prosi za nas. To je potrebno, da se dosežejo odpustki.

4) Zelo pogosto naj prejemajo zakrament svete pokore in sv. Rešnjega Telesa.

Kadar so se ljudje v svojih težavah, zlasti še bolniki, obračali do sv. Janeza Boska in ga prosili pomoči, jim je navadno priporočal: „Zatecite se k Mariji Pomočnici!“ Še posebej je naročal, naj opravijo devetdnevnico in prejmejo sv. zakramente. Pobožnost do Marije Pomočnice naj bi bila v zvezi s poboljšanjem življenja. Za širjenje take pobožnosti je don Bosko prejel od Boga tudi izredne darove — tudi dar čudežev, ki jih pa svetnik ni nikdar pripisoval sebi, marveč vedno le Mariji Pomočnici.

Ko prebiramo don Boskov življenjepis, opazimo, da ga je ta čudotvorna moč spremljala zlasti v Marijinih praznikih in posebej še na 24. dan v mescu.

Zakaj pa prav ta dan?

Znano je, da je Napoleon grdo ravnal s papežem in sv. Cerkvijo. Odvedel je v ujetništvo najprej papeža Pija VI., nato pa še njegovega naslednika Pija VII.

Ko pa je bil Napoleon poražen, se je papež zmagoslavno vrnil v Rim. V spomin na Marijino varstvo in na rešitev iz ujetništva je določil, da naj se vsako leto dne 24. maja obhaja praznik Marije Pomočnice kristjanov.

Sv. Janez Bosko je postal vnet razširjevalec češčenja Marije Pomočnice in se je zavzel z vso dušo za praznovanje njenih praznikov. Vpeljal je navado, naj se vsak mesec na 24. dan obhaja spomin Marije Pomočnice in ne samo v maju.

Želeti je, da bi se tega češčenja oklenil ves katoliški svet, še posebno pa salez. sotrudniki in sotrudnice in člani Zveze častilcev Marije Pomočnice. Don Bosko je želel, da bi se 24. dan v mescu vsi približali Gospodovi mizi in se tudi v teku dneva spominjali Pomočnice kristjanov. Člani salezijanskega sotrudstva si lahko enkrat na mesec sami izberejo dan, v katerem prejmejo popoln odpustek. To radi storijo 24. v mescu.

Vedite, blagi sotrudniki in sotrudnice, da je češčenje Marije Pomočnice kristjanov, kakor nalašč za sedanji čas. Bolj ko kdaj prej potrebujejo kristjani v sedanjih dneh pomoč od zgoraj, ki nam bo pa prišla po Mariji. Tudi sv. oče Pij XII. začenja posvetitev brezmadežnemu Marijinemu Srcu z besedami: „Brezmadežna Devica Marija, kraljica presv. rožnega venca in Pomočnica kristjanov...“

Zahvale

Preteklo leto so me komunisti odvedli od doma v gozd, kjer sem bila dva dni v nevarnosti, da mi vzamejo življenje. V tem stanju se zatečem k Mariji Pom. kristjanov, sv. Janezu Bosku in Mali sv. Tereziji. Obljubila sem javno zahvalo v Vestniku in majhen dar. Prošnja ni bila zastonj. Prepričana sem, da sem le po teh mogočnih priprošnjikih dosegla rešitev. Iskreno se jim zahvaljujem. — *Kavčič Terezija,* Št. Jošt.

V veliki stiski sem se zatekla k Mariji Pomočnici kr. in jo prosila pomoči. Obljubila sem javno zahvalo, če bom uslišana. Ker sem dosegla, za kar sem prosila, izpolnim svojo obljubo in se javno zahvalim Pomočnici kristjanov ter obljubim, da bom ostala vedno njena častilka. — *Perlet Marica,* Ljubljana.

Prav prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici kristjanov, ki mi še nikoli ni odrekla nobene prošnje, za srečno vrnitev moža. — *Prof. Pilgram Mana,* Ljubljana.

Prisrčna hvala Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in Dominiku Saviu za varstvo v veliki nevarnosti in srečno vrnitev. — *Gostič Jozefa* in *hči,* Škofljica.

V nevarni bolezni smo se zatekli k Mariji Pom. kr. in dosegli ozdravljenje. Prisrčna hvala mogočni in dobri nebeški Materi. — *M. F.* Horjul.

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici za varstvo in vrnjeno zdravje in pošiljam dar za njeno svetišče. — *Ana Kolovič,* Lisičje.

Spreobrnjenje sv. apostola Pavla

SIMPATIZER: Pavel se je pred spreobrnjenjem imenoval Savel. Bil je izobražen in med Judi zelo ugleden. Toda Jezusa in njegovo Cerkev je silno sovražil. Najrajši bi vse kristjane s svojo pestjo pobil. Bil pa je še mlad in tega seveda ni mogel kar sam opraviti. Zato je hujskal druge in iskal somišljenikov povsod, kjer je mogel. Ko so Judje kamenjali Štefana, je bil Savel seveda zraven. Razumljivo! Ob smrtnih mukah Kristusovega učenca si je hladil svojo divjo jezo. Rad bi bil sam vanj metal najdebelejše kamenje, pa so mu rablji dali drugo službo. Stražiti jim je moral obleko. Res jo je stražil. Med tem pa je vzpodbujal rablje in jih navduševal, naj brž pobijejo Štefana. Hvalil je vsakega, ki je s kamnom dobro zadel. Veselo se je oddahnil, ko je Štefan mrtev omahnil.

Sv. Avguštin lepo pravi: S tem, ko je Savel varoval obleko in navduševal ter hvalil rablje, je bolj sodeloval pri Štefanovem umoru, kakor če bi bil z lastno roko metal vanj najdebelejše kamenje. Ko jih je tako navdušeno vzpodbujal, je bilo tako rekoč njegovo sovraštvo in njegova moč v vseh rokah vseh rabljev.

NA TERENU: Kmalu je šel Savel z nekaterimi somišljeniki iz mesta na teren. Postal je poveljnik čete, ki je imela samo eno željo: uničiti kristjane. Res so jih veliko pobili, mučili in pomorili. Simpatizerji v Jeruzalemu pa so Savla in njegovo četo podpirali. Celo pismeno dovoljenje so mu poskrbeli, da je smel kjerkoli take reči počenjati. Za kristjane je bil položaj skoraj obupen.

Savel je zvedel, da se je nekaj kristjanov zateklo v Damask in se tam skrivajo. S svojo četo jih je šel iskat. Tedaj pa je v Savlovo življenje posegel Bog sam.

SPREOBRNJENJE: V diru so jezdili proti Damasku. Poveljnik Savel prvi! Tedaj ga obsije svetloba iz neba in neka nevidna sila vrže ponosnega jezdeca s konja. Pred vso četo se je zakotalil po tleh. Zaslišal je iz luči glas: „Savel, Savel, zakaj me preganjaš?“ Savel je vprašal: „Kdo si, Gospod?“ In glas je rekel: „Jaz sem Jezus, ki ga ti preganjaš... Vstani.“

Savel je vstal, toda bil je slep. Peljali so ga v mesto. Tam je premišljeval in molil, zopet spregledal in postal iz hudobnega Savla veliki sv. apostol Pavel, ki je z vsemi močmi širil Kristusov evangelij...

PRAZNIK SPREOBRNJENJA sv. apostola Pavla dne 25. januarja so kristjani že od nekdaj praznovali z z velikim veseljem in hvaležnostjo. Kako tudi ne! Saj so se dobro zavedali, kaj jim je bil Savel in kaj Pavel.

PROŠNJA, primerna za našo molitev v današnjih dneh: Jezus, ko te danes zopet Savel preganja, prosimo te, naredi iz naših slovenskih Savlov vsaj nekaj Pavlov, ki bodo tvoje kraljestvo zopet utrdili med našim narodom, ko so mu v svoji zaslepljenosti že tako zelo razmajali temelje.

MISLI ob tem znamenitem zgodovinskem dogodku, ki je popisan v 9. poglavju Apostolskih del: Kdor preganja Cerkev, preganja Jezusa.

Jezus in Cerkev je torej eno in isto.

Rečemo tudi: Cerkev je živo skrivnostno Kristusovo telo.

Spreobrnjenje je čudež, torej božje delo.

Cerkve niti peklenska vrata ne bodo premagala.

— — — — — — — — — — — —

DŠV. Trenutno je pri naši cerkvi organiziranih v družbi za širjenje vere (DŠV) 29 desetnij, kar pomeni, da ima družba sedaj v naši okolici 290 članov. Lepo število! Te dni bodo vsi člani dobili uradno sprejemnico, na kateri bo potrditev o članstvu in tudi popis vseh duhovnih dobrot, ki so jih člani deležni. Vztrajajte in pridobivajte še novih članov. Ko drugi v svoji zaslepljenosti Jezusovo Cerkev rušijo, jo mi z molitvijo in svojim delom gradimo v dušah mnogih milijonov in milijonov. — Zato bo vsak, ki ljubi Cerkev, postal član DŠV.

MOHORJANI: Sedaj je čas, da se naročite na Mohorjeve knjige za l. 1945. Stari naročniki ste že večinoma obnovili naročnino. Priglasite se še novi. V vsako hišo dobre knjige!

KONEC ZVONA: V božični številki Rakovniškega Zvona ste brali, da bo Zvon prenehal izhajati in da se bo pridružil Knjižicam. Sedaj pa mu je dovoljeno pridružiti se Salez. Vestniku, kar mu bolj pristoji. Ta sprememba naj nikogar ne moti, ker boste v bistvu brali isto, kar doslej.

KAJ PA Z NAROČNINO? Obvezna ne bo, saj tudi za Zvon ni bila. Res da vas je včasi uprava kaj podregala, a to ni bilo iz hudobije. Rekli smo: če kdo more poravnati dejanske stroške, bomo hvaležni, če to naredi. Dajali ste 8 ali 10 lir za celo leto. Tudi letos bodo stroški taki. Če bo kdo dal kako vsoto, čeprav najmanjšo, naj jo izroči raznašalcu lista. Ta vam bo pa vsakokrat prinesel s pečatom opremljeno potrdilo. To je zaradi reda potrebno. Za vsak dar pa Bog plačaj!

„Kaj mi mar!"

Po ulicah manjšega mesta sta pohajkovala dva fanta. Iz vsega se je videlo, da nista dobro vzgojena. Pridefa do cerkve, posvečene Materi božji. „Kaj, če bi vstopila, mogoče zopet kaj doživiva", pravi starejši. Rečeno, storjeno. Bila pa je sobota popoldne in ljudje so hodili k spovedi. Pomilovala sta jih, se smejala, končno pa šine prvemu zlobna misel v glavo: „Veš kaj, tudi jaz grem k spovedi. Koliko staviva?" — „Devet lir!" — In je vstopil z zlobnim namenom. Njegova spoved je bila taka: „Že dolgo nisem bil pri spovedi, a to mi nič ni mar. Molim sploh ne, to me nič ne briga. Preklinjam na veliko, pa to me nič ne vznemirja..." Tako je govoril dalje in brez kesanja naštel celo vrsto grehov, ki da ga nič ne brigajo, mu nič ne škodujejo. Spovednik mirno posluša, po naštetju grehov ga malo pouči o sveti veri in končno da dober nasvet, naj vsak večer, preden leže spat, kleče pred posteljo izreče te besede: „Vem, da bom moral umreti, a to me nič ne briga." Fant je obljubil in odšel.

Besedo je držal, kakor je bil sicer zloben in pokvarjen. Vsak večer se je spomnil spovednikovega naročila in izgovoril: „Vem, da bom moral umreti, a to me nič ne briga." Prve dni po spovedi ga te besede niso vznemirjale, toda vest se je začela buditi. V srcu so vstajali dvomi, težko mu je postajalo. Vedno bolj ga je kljuvala misel: umrl bom, kaj bo potem? Končno se odloči in se vrne k istemu spovedniku s trdnim sklepom, da začne novo življenje. Odslej naprej je bil njegov sklep in vsakdanja misel: „Umrl bom, zato moram skrbeti za svojo dušo." Postal je dober, pravočasno se je rešil satanovih verig. Zgled je dal vsem, ki živijo in pravijo: „Grešil sem, a se mi ni nič hudega zgodilo..."

Iz božične poslanice sv. očeta

Na božični dan je sveti oče Pij XII. preko vatikanskega radia poslal vsem narodom po svetu svojo očetovsko besedo. Tu objavljamo nekaj misli.

Že petič, dragi sinovi in drage hčerke, se velika krščanska družina pripravlja na slavje veličastnega praznika miru in ljubezni, ki odrešuje in bratsko povezuje, v težkem ozračju smrti in sovraštva. Tudi to leto čuti

in okuša grenkobo ter strahote nepomirljivega nasprotja med prijetnim betlehemskim oznanilom ter med kruto borbo, ki v njej krvavi človeštvo.

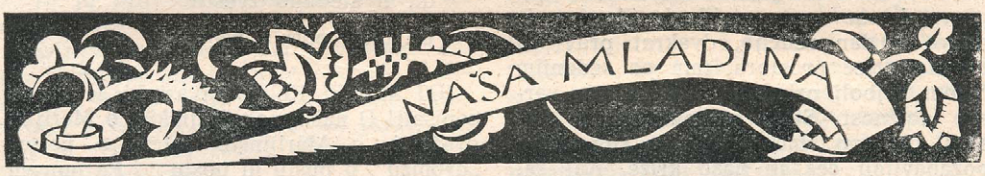
Sredi temne noči sveti vernikom luč betlehemske zvezde, ki mu kaže in razsvetljuje pot do Tistega, ki smo od Njegove polnosti, milosti in resnice vsi prejeli (Jan 1, 16), pot do Odrešenika, ki je s svojim prihodom na svet postal pravi Knez miru, naš mir; „On je namreč naš mir" (Ef, 2, 14).

Samo Kristus more oddaljiti duha zla in greha, ki si je podvrgel človeštvo v tiranstvo in sramotno robstvo in jo zasužnil takim mislim in taki volji, ki jih vlada in nagiba nenasitljiv in brezmejen pohlep po dobrinah.

Samo Kristus, ki nas je odrešil žalostne sužnosti greha, more učiti in in pripraviti pot tisti plemeniti in disciplinirani svobodi, ki jo podpira resnična pravičnost in moralna odgovornost.

Samo Kristus, „ki na njegovih ramenih sloni gospodstvo" (prim. Iz 9. 6.), more s svojo vsemogočno pomočjo dvigniti in privesti človeški rod iz nezaslišanih stisk, ki ga mučijo v tem življenju, ter ga napotiti k sreči.

Kristjan, ki se hrani in živi iz Kristusove vere, prinaša v prepričanju, da je edino On pot, resnica in življenje, svoj delež trpljenja iz svetovnih nesreč k jaslicam božjega Sina ter najde pred Novorojenim Detetom tolažbo in oporo, ki ju svet ne pozna, in ki mu dajeta pogum in moč, da kljubuje neustrašen, da ne kloni in ne odpade sredi najtežjih preizkušenj.

BOŽIČNO PETJE naših mladincev je bilo letos še posebno lepo. Videlo in čutilo se je, da so bile mlade duše lepo pripravljene na praznike! Kako ne bi! Ko pa so skozi vso božično devetdnevnico zbirali žrtvice za Jezuščka. Nad štiritisoč dve sto zvezdic — za vsako žrtvico so namreč prejeli od voditelja mladinskega doma po eno zlato zvezdico — so zbrali. In te zvezdice so lepo krasile jaslice. Jezušček jih je bil silno vesel, a še bolj pa je bil vesel mladih dušic, ki so se s toliko ljubeznijo do Njega pripravljale na Njegov prihod. Zato pa je napolnil njihova srčeca, ko se je na praznik še združil z njimi v sv. obhajilu, z vsem svojim nebeškim mirom in blagoslovom. In kadar je srce polno sreče in zadovoljstva, takrat da duška tudi na zunaj v lepi pesmi. To je prava skrivnost našega lepega božičnega petja.

NAD 500 DRUŽIN v naši okolici je prejelo blagoslov sv. Treh kraljev. Tri dni sta dva gospoda v družbi Treh kraljev in dveh angelov med lepim petjem in še lepšimi molitvami kropila z blagoslovljeno vodo in kadila z dišečim kadilom vse hišne prostore. S sveto zbranostjo in resnostjo so družine, zbrane pri razsvetljenih jaslicah, pričakovale in potem spremljale lepi blagoslovitveni obred. Zato pa smo prepričani, da se bo nad vsemi temi družinami v vsej meri izpolnila prošnja sv. Cerkve, ki jo je ob tej priliki v njenem imenu molil duhovnik.

ŠE NEKAJ LEPEGA moramo zapisati o naših družinah: Skoro povsod — izjem je silno malo — postavljajo jaslice, ene lepše od drugih, nekatere so kar prave umetnine. Lepo je to, veliko lepše in za krščansko družino primernejše nego božično drevesce, ki je prav za prav poganskega izvora. Koliko veselja in sreče so imeli otroci in z njimi tudi odrasli s pripravljanjem jaslic! Koliko lepih misli se je vzbujalo in koliko lepih pesmi se je prepevalo ob teh jaslicah!

DON BOSKOV praznik smo mladinci lepo obhajali, čeprav še pod vtisom pregnanstva. Krožkarji (fantje od 16. leta naprej) in naraščajniki (fantje od 13. do

16. leta) smo namreč spet begunci. Sicer smo že tega vajeni, ko skoro vsako leto begamo iz enih prostorov v druge. Pa vendar nas je sedaj le malo bolj zadelo. Pomislite: po tolikih selitvah, trudih in naporih smo sedaj prav tam, kjer smo pred 16 leti začeli: v katakombah (prostori pod cerkvijo), ki se nam zde sedaj še manj prijazni kot takrat. Potem pa se nam še ta preklicani „drobiž" (fantje do 13. leta) kar skoro v obraz škodoželjno posmehuje, češ, prav vam je, ki ste se šli „graščake" in „gospode" — nekaj časa smo namreč imeli prostore v starem rakovniškem gradu in zadnje mesce krasne sobe v vili! — Nehvaležnost je pač plačilo sveta. Namesto, da bi nam bil „drobiž" hvaležen, da smo rinili iz katakomb in se potegovali zato, da bi tudi njemu preskrbeli boljše prostore, se nam pa še posmehuje! — Pa ko bi le tako tesno ne bilo! Saj, komaj se premakneš, si že na prstih drugemu. Je kar prav, da se vrste naših krožkarjev iz dneva v dan redčijo, dvakrat prav; tu bo malo več prostora, tam pa sedanjim časom najbolj primerno vršijo svojo versko dolžnost. Sicer pa nikakor ne mislite, da smo slabe volje, če smo malo pozabavljali čez te naše križe. Kaj še! Saj vemo, koliko naših bratov in sestra je še veliko bolj pomilovanja vrednih beguncev in begunk. Potem pa eno prednost le imajo naše katakombe: ob času „alarma" nam ni treba nikamor bežati, saj so katakombe najboljše zaklonišče. Vemo pa tudi, da bo trajalo naše pregnanstvo le malo časa, potem pa — upamo — bo spet bolje. — V takem razpoloženju smo obhajali praznik našega očeta sv. Janeza Boska. Bolj kot kdajkoli smo občutili njegove težave, ko je tudi on s prvim mladinskim domom moral bežati iz kraja v kraj. In kar ponosne smo se čutili, da smo vsaj v tem nekoliko njemu podobni. Če bo tudi o našem mladinskem domu veljalo to, kar je rekel sam o onem prvem, češ da zelje tem debelejše in trše glave naredi, čim večkrat se presaja, potem se obeta našemu mladinskemu domu naravnost zavidljiv razmah, ko se tolikokrat seli. Res kot prava družina smo obhajali god svojega Očeta! Najtesneje združeni med seboj in z njim zjutraj pri skupni obhajilni mizi, zvečer pa pri skupni, preprosti, domači prireditvi, ko se je pred našimi očmi razgrinjalo v prekrasnih barvanih slikah bogato življenje našega Očeta, da nam je pesem za pesmijo kar sama od sebe privrela iz srca, zlasti tista:

O, saj smo vsi tvoji, varuj nas,
o, saj smo vsi tvoji, vodi nas,
da ti sledimo zvesto
po tvoji poti v nebo!

JOJ MENE! Koliko stvari bi še moral napisati! O naših naraščajnikih, o Marijini družbici, o Marijinem vrtcu, o našem „drobižu", o pustu in postu... Pa moram končati, ker drugače bo vse skupaj romalo v urednikov koš. Da pa ne boste oškodovani, napravite tako: vsako nedeljo poglejte na tisti zid tam pred vhodom v katakombe. Tam na plakatu boste zvedeli vse, kar se v mladinskem domu dogaja. Včasih je še celo na zidu pri Katrci kaj načečkanega. To še posebno dobro poglejte! — Drugič pa vam bom rajše napisal kaj več o tem, kar bo, in ne toliko o preteklosti, ker so mladinci ne „otroci preteklosti", marveč hočemo biti „otroci dobre bodočnosti"!

Posetnici

Svetina Job
Kosez.

S K. Marošof Tinek
š. l. m.

Kdo sta ta dva vzgojitelja? Rešitve pošljite do 20. februarja. — Kot vidite, bo prinašal naš združeni list tudi uganke. Prej so se zanimali zanje le dijaki in mladinci okrog Rakovnika. Sedaj jih lahko rešujete tudi Vi. So čisto preproste in lahke. Kdor bo odposlal pravilno rešeno uganko na uredništvo Vestnika, bo dobil lepo nagrado, seveda, če bo izžrebano njegovo ime. Vsem veliko zabave in sreče!

Czartoryskega, ki je umrl v sluhu svetosti in je njegova svetniška obravnava prav ta čas v teku v Rimu. Ker je pisec nekaj mescev sem zadržan, zato je nadaljevanje življenjepisa izostalo. Kakor hitro bo mogoče, se bo spet nadaljevalo.

NA DELO! — Velik del salez. sotrudništva je odtrgan od središča. Le majhno število je ostalo še združenih z nami. Kako naj vsaj nekoliko nadomestimo to vrzel? — Skrbite, da najdete kar največ novih sotrudnikov in sotrudnic. Pošljite nam njih imena, poskrbite jim pravilnik sotrudništva. Pomislite na duhovne dobrote, ki so jih deležni člani sotrudništva! Nekaj sotrudnic se je v tem pogledu kar dobro izkazalo. Naj jim bo iskrena zahvala!

NOVE KNJIGE

Anton Luskar OBREDNI PRIROČNIK

II. izdaja. vez. L. 45.

Ta prvi slovenski Obredni priročnik, ki ga je v prvi izdaji oskrbela Družba sv. Mohorja, je bil dobrohotno ocenjen in sprejet. Ostanek naklade, kolikor ga je bilo še na razpolago, je bil hitro razprodan. Na splošno željo je bilo treba oskrbeti novo izdajo.

Knjiga je namenjena predvsem čč. gg. duhovnikom in bogoslovcem. Lahko pa služi tudi cerkovnikom, posebno s tistimi odstavki, ki podajajo, kaj je treba za razne obrede in priložnosti pripraviti.

Priročnik podaja v prvem in drugem delu splošna navodila glede vedenja pri sv. obredih; dalje glede liturgične obleke in glede strežnikov ter njihove službe pri navadnejših sv. opravilih. V tretjem, četrtem in petem delu razpravlja o tihi, slovesni in škofovski sv. maši in o blagoslovu z Najsvetejšim — z raznimi dodatki in pojasnili. Šesti del pa obravnava posebna opravila v cerkvenem letu, zlasti še sv. obrede velikega tedna.

Knjiga obsega 328 strani in ima pripraven žepni format.

Konči Ahačič: NOSAN IN ZALKA.

Vezana L. 20.— Zelo zanimiva slikanica, ki ima na vsaki strani po eno sliko in pod njo kratko besedilo. Čisto svojska zgodba. Luna oživi razmetane Marjetkine igrače in lutke, zlasti mahadravega pajaca Nosana in „štimano“ punčko Zalko. Razpleta se čudovito razgibana zgodba, ki se skonča točno ob eni po polnoči, ko Luna izgubi svojo čarodejno moč in se znajdejo vse igrače spet, kjer so bile pred polnočjo.

Knjiga je predvsem zabavna. Ima pa zdravo jedro: Veselje tega sveta je minljivo.

Konči Ahačič: BUMČEK IN BUNKICA. Vezana L. 22.— Tudi ta mladinska knjiga za najmlajše ima na vsaki strani eno ali več slik, zraven pa tekst deloma v vezani besedi. V njej je obdelana zgodba neposlušnega medvedka Bumčka in njegove sestrice Bunkice. Bumčka ujame lovec, Bunkica pa gre iskat bratca in se izgubi v gozdu. Po mnogih pripetljajih se slednjič spet snideta in vrnta domov. Saj tudi zanje velja: Ljubo doma, kdor ga ima.

V zbirki „KNJIŽIC“ so izšle zadnji čas sledeče številke: Št. 237-38 KRIZANTEME (pobožnost do vernih duš v vicah); št. 239-40 DUHOVNI KOLEDARČEK ZA 1944; št. 241-42 MAKABEJCI - KLADIVARJI; št. 243-44 PASTIRJEV GLAS.

VSE NAŠE KNJIGE IN VSE ŠTEVILKE „KNJIŽIC“, KI ŠE NISO POŠLE, IMA STALNO V ZALOGI

Mladinska založba

V LJUBLJANI, STARI TRG 30.

K n j i ž i c e

Poznate to sliko? Zvonovi naročniki jo gotovo poznajo, ker imajo prav vsi knjižico „Pastirjev glas". V knjižici je pastirsko pismo o nevarnosti brezbožnega komunizma in nepozabna škofova pridiga na Miklavževo nedeljo 12. dec. 1943 v stolnici. Pastirsko pismo smo sicer slišali v cerkvi, tudi pridigo so v mnogih cerkvah prebrali. Kljub temu se je zdelo zelo primerno, da izide ta škofova učeniška beseda o naši največji nesreči v posebni knjižici in se čim bolj razširi med Slovenci, zlasti še tam, kjer pastirskega pisma v cerkvi ne morejo brati. Tako nikdar ne bo moglo slovensko ljudstvo obsojati svojega škofa in duhovnikov, da ga niso prav učili, mu ob pravem času pokazali jasne poti. Dal Bog, da bi se knjižica zelo razširila in tako dosegla svoj cilj: biti pastirjev glas, ki naj ga slišijo vse ovce naše staje.

Tej prvi številki Sal. vestnika je priložena naročilnica za Knjižice. Prosimo Vas, ne vrzite je proč. Če imate Knjižice sami naročene, jih naročite za svoje sorodnike, znance, prijatelje, ali za revno družino. Dar v obliki dobrega tiska je tolikega pomena za obdarovalca in obdarovanega!

Letošnje številke Knjižic bodo izredno zanimive in aktualne. Načrt je objavljen na ovitku knjižice „Makabejci - Kladivarji".

V desetih letih je šlo med Slovence 1,320.000 izvodov Knjižic.

Zbirka Knjižic, ki ima 235 številk, postaja pravi mali verski leksikon. Pišejo o vsem za vse. Zato si jih naročite tudi Vi!

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8